

Načo sú nám polia, sady

„Leťte, leťte, lastovičky, ponad polia, sady, kríčky...“ zarecitovala mi babka, keď som sa jej spýtala, načo sú nám polia, sady. Verte či neverte, nevedela som, odkiaľ začať, a tak som ju požiadala o radu. Babka zatvorila oči, nadýchla sa a začala: „Dodnes cítim vôňu jari, na ktorú sme už ako malé deti túžobne čakali, aby sme mohli, len tak naboso, vybehnúť do polí a sadov a bežať s vetrom opretek. Celú jar sme sa motali rodičom popod nohy pri sadení, okopávaní, hnojení i polievaní a spolu s nimi sme sa tešili každému novému výhonku či plodu. Počas leta sme si ukradomky vytiahli z hriadky mrkvičku či odtrhli z jablone nedozreté jablčko. Ej, ale chutnalo! Za súmraku sme chodili na družstevné pole kradnúť kukuricu a potom sme ju na zastrúhaných paličkách opekali nad pahrebou pri riečke. A v jeseni? Ešte dnes si pamätám, ako som so svojou babkou viazala do vencov vysušený cesnak alebo ako sme do pivnice ukladali zemiaky, cviklu, mrkvu, petržlen, jablká aj hrušky.“

Babka rozprávala a rozprávala, sem-tam som v jej oku zazrela iskričku. Či to bola slzička? Neviem. Ale už viem, načo sú nám polia, sady. Predsa na to, aby sme mohli žiť! Len škoda, že málokto z nás si to v dnešnej dobe uvedomuje. Chodíme nakupovať cudzokrajné potraviny do supermarketov a naše kedysi krásne polia, lúky a sady ležia ladom. Kupujeme drahé exotické ovocie, ktorého názov ani nevieme vysloviť a z ktorého mnohí namiesto vitamínov dostanú skôr alergiu, a nad našimi jablkami, hruškami a slivkami ohŕňame nos. Namiesto toho, aby sme za krásneho letného dňa vybehli do polí a kochali sa pohľadom na zlatisté obilné lány, vysedávame pred počítačmi a ničíme si zrak aj dušu. Lenže... Kedy som ja videla lán pšenice? A kde sa vlastne v mojom okolí nachádzajú polia a sady?

Za každým domom kedysi mali ľudia svoje záhrady. Dnes skoro za každým domom stoja na betónových plochách altánky a bazény. Za mestami a dedinami sa kedysi rozprestierali šire lány scelených polí obilia, d'ateliny, kukurice, zemiakov, repky olejnej, ale aj makové a slnečnicové polia. Dnes na ich mieste stoja priemyselné parky alebo veľké obchodné reťazce. Takže čo?! Začarovaný kruh...Žijeme konzumný život. Zatracujeme takmer všetko dobré, čo bolo a pachtíme sa za niečím, čo ani pre svoj život nepotrebujeme. Stále sa niekam ponáhľame a zabúdame sa tešiť.

Chcela by som aspoň raz zažiť jedno babkino leto. Behať bosázaránky po orosenej tráve s púpavovým venčekom na hlave, vystrúhať si vřbovú písťalku, ležať na lúke plnej sedmokrások s čerešničkami na ušiach a počúvať slávičí spev, kráčať proti prúdu žblnkotajúceho potôčika a cítiť pod nohami plávajúce rybky...Na druhej strane nechcem zažiť

to, že saraz moje vnúčatá, keď im zarecitujem „leťte, leťte, lastovičky, ponad polia, sady, kríčky“, opýtajú: „Babka, a čo sú to polia, sady?“

Michaela Jirušková, 6.A

ZŠ s MŠ, SNP 412, 067 61 Stakčín

Pedagóg: Nadežda Šothová